ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง)

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวพรพิมล เมืองแวง

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉันทนา กล่อมจิต)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์มัลลวีร์ อดุลวัฒนศิริ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ปรีชา เครือวรรณ)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) (2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และ (3) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) ปีการศึกษา 2538 จำนวน 16 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากผู้ที่มีคะแนนที่ตอบแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกต่ำกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 แล้วใช้วิธีการสุ่มนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 8 คน รูปแบบการวิจัยใช้รูปแบบที่มีกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

กลุ่มควบคุมได้รับการเรียนการสอนแบบปกติ กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลาติดต่อกัน 4 สัปดาห์ รวม 8 ครั้ง โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของ สมาน สายสุข (2525) และ อารีย์ ลิลา (2535) (2) โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 2 ด้าน คือ ด้านการกล่าวคำวิจารณ์ และด้านการพูดถึงสิทธิอันพึงมีพึงได้ โดยไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น อีก 1 ด้าน ที่ต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือด้านการยอมรับคำวิจารณ์ และมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออก 6 ด้านที่ไม่แตกต่างกัน

THESIS TITLE : EFFECTS OF GROUP COUNSELING ON ASSERTIVE BEHAVIOR OF PRATHOMSUKSA VI STUDENTS AT KHON KAEN UNIVERSITY DEMONSTRATION (MODINDAENG) SCHOOL

AUTHOR : MISS PORNPIMOLN MUANGWANG

THESIS ADVISORY COMMITTEE :

Chantana Klomjit. ..... Chairman

(Assistant Professor Chantana Klomjit)

Mallawee Adulwatthanasiri ..... Member

(Assistant Professor Mallawee Adulwatthanasiri)

Cha Kruawan ..... Member

(Mr. Preecha Kruawan)

ABSTRACT

The purposes of this experimental research were (1) to investigate the effect of group counseling on assertive behavior of Prathomsuksa VI students (2) to compare assertive behavior of students received and not received the group counseling. (3) to compare each category of assertive behavior of students received and not received the group counseling. The samples consisted of 16 Prathomsuksa VI students at Khon Kaen University Demonstration (Modindaeng) School during the 1995 academic year. Sixteen students, under the percentiles rank of 25 (P_{25}) from their pretest scores on assertive behavior, were selected randomly and also randomly assigned into the control group and experimental group. Each group consisted of 8 students. The Pretest-

Posttest control group design was used in this research. The control group did not receive the group counseling. The experimental group received treatment on group counseling program to develop assertive behavior for eight sessions, fifty minutes each, for four weeks.

The instruments used were : (1) The assertive behavior scale adapted from Saman Saysuk (1971) and Oree Rira (1981) and (2) The group counseling program to develop assertive behavior constructed by the researcher.

The t-test was used in data analysis. The results were as followed:

1. The students received the group counseling program on assertive behavior had higher assertive behavior scores than before receiving the treatment at the .05 level of significance.

2. The students received the group counseling program on assertive behavior had higher assertive behavior scores than those of the control group at the .05 level of significance.

3. The students received the group counseling program on assertive behavior had higher scores in criticism and speaking up for one's rights, had lower scores in accepting criticism of assertive behavior than those of the control group at the .05 level of significance and the scores of six categories of assertive behavior were not difference.